

Arrest

nr. 101 642 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 11 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 december 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 juni 2012 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende middelen van bestaan.

1.2. Op 11 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 28 december 2012.

Dit is thans de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 15.06.2012 werd ingediend door:

Naam: K., T.

Nationaliteit: Nederland (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zoals voorzien in art. 43 van de wet van 15.12.1980.

Er dient opgemerkt te worden dat er diverse feiten van openbare orde en veroordelingen zijn waardoor betrokkene wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Betrokkene heeft op 25.04.2012 in België een veroordeling opgelopen nl. 4 jaar gevangenisstraf (waarvan 2 jaar met uitstel 5 jaar) voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs - diefstal met braak, inklimming, valse sleutels - mededader (met de opmerking: deelname criminele organisatie). Momenteel verblijft betrokkene in de gevangenis in Gent.

Betrokkene is met deze veroordeling in België niet aan zijn proefstuk toe. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij in in het verleden in Nederland reeds een 8-tal keer veroordeeld werd, dit grotendeels voor drugsfeiten (zie informatie in het administratief dossier).

De veelheid en opeenvolging van de veroordelingen geeft een belangrijke indicatie aangaande betrokkenes 'neiging tot recidive'.

Betrokkene diende op 15.06.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en legde ter staving van die aanvraag volgende bewijsstukken voor: een verklaring van wettelijke samenwoning met mevr. F.N., rekeninguittreksels, een jaaropgaaf 2011, een verbintenis tot tenlasteneming ondertekend door mevr. F.en een bewijs van ziekteverzekering.

Betrokkene ontvangt kennelijk een arbeidsongeschiktheidsuitkering vanuit Nederland en wordt bijkomend ten laste genomen door de partner. In het licht van de feiten van openbare orde is het gerechtvaardigd de aanvraag tot verklaring van inschrijving te weigeren gezien de belangen van betrokkene in België eerder beperkt zijn. Betrokkene heeft weliswaar een wettelijke samenwoning afgesloten met een dame die in België verblijft, die wettelijke samenwoning is vrij recent nl. van 11.06.2012. Betrokkene verblijft bovendien sinds 9.07.2012 in de gevangenis. Dit hoeft op zich geen afbreuk te doen aan de relatie van het koppel, wel integendeel voor zover de relatie heeft stand gehouden desondanks het feitelijk gescheiden wonen, kan besloten worden dat het koppel in staat is een relatie te onderhouden ook als ze niet samenwonend zijn. Op zich hoeft een weigering van het verblijfsrecht het koppel er desgevallend niet van te weerhouden een gezinsleven op te bouwen in een lidstaat naar keuze. Wat betreft betrokkenes economische belangen in België, deze blijken nihil. Betrokkene heeft geen economische activiteiten in België ontplooit.

Rekening houdend met de ernstige bezwaren van openbare orde en het betrekkelijk belang van betrokkene in België, is de maatregel om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te weigeren evenredig.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker op, "Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ; Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel; Schending van de artikel 8 EVRM; Manifeste beoordelingsfout".

Verzoeker betoogt als volgt:

"4.1.

Aan iedere administratieve rechtshandeling moeten draagkrachtige motieven ten grondslag liggen.

Een bestuurshandeling is aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

In de besteden beslissing wordt de weigering van verblijf gemotiveerd door te verwijzen naar de strafrechtelijke veroordelingen die de verzoeker heeft opgelopen zowel in Nederland als in België.

a)

Voor wat betreft de veroordeling in België op datum van 25/04/2012 wordt geargumenteed:

"Betrokkene heeft op 25.04.2012 in België een veroordeling opgelopen nl. 4 jaar gevangenisstraf (waarvan 2 jaar met uitstel 5 jaar) voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs - diefstal met braak, in klimming, valse sleutels - mededader (met de opmerking: deelname criminele organisatie). Momenteel verblijft de betrokkene in de gevangenis van Gent"

Dit onderdeel van de argumentatie is fout en wel op het punt dat de verzoeker zou veroordeeld zijn tot deelname aan een criminele organisatie. Op pagina 39 van het vonnis dd. 25/04/2012 wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker ontslaan wordt voor de tenlastelegging F2, zijnde het lidmaatschap van een criminele organisatie (stuk 2).

b)

De argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken is eveneens op een ander punt incorrect, namelijk dat de verzoeker sinds 09/07/2012 in de gevangenis zou verblijven.

De verzoeker verblijft pas sinds 28/12/2012 in de gevangenis van Gent, in een gewoon regime.

Van 09/07/2012 tot 11/10/2012 was er een onderbreking van de strafuitvoering.

Van 11/10/2012 tot 27/12/2012, en aldus op het ogenblik van de bestreden beslissing, verbleef de verzoeker eveneens thuis bij zijn partner [N. F.] op het bovenvermeld adres te Wachtebeke. De verzoeker voerde zijn straf uit onder de vorm van het elektronisch toezicht (stuk 3).

Sinds eind december 2012 verblijft de verzoeker in de gevangenis onder het gewone regime, omwille van het feit dat hij geen verblijfsrecht heeft in België.

c)

Een derde materiële motiveringsfout betreft het volgende: "De veelheid en opeenvolging van de veroordelingen geeft een belangrijke indicatie aangaande betrokkene's 'neiging tot recidive'."

En een evolutie en meldingsverslag van de justitieassistent (stuk 4) lezen we het tegendeel:

"Er zijn geen Indicaties die dulden op strafbare feiten.

Betrokkene leefde het uurrooster, gekoppeld aan het elektronisch toezicht, zeer stipt na. Bij onverwachte uurroosterwijzigingen meldde hij dit op een correcte wijze aan de monitoring van het NCET of aan onze dienst.

Er werd één overtreding op het uurrooster vastgesteld tijdens de weekenduren. Betrokkene stelt eerlijk dat hij zich vergist had.

De afspraken met onze dienst werden correct nageleefd. Betrokkene komt in deze gesprekken met onze dienst over als een intelligente man, die weet dat hij een misdrijf pleegde en hiervoor een straf diende te ondergaan. De uitvoering van de maatregel werd door hem beschouwd als een belemmering in zijn vrijheid maar anderzijds als een mooie kans om zijn werk en gezinsleven verder te zetten.

Betrokkene nam t.a.v. onze dienst een coöperatieve houding aan.

Betrokkene kent geen financiële problemen. Hij heeft een inkomen van WOA Nederland, aangevuld met een inkomen uit werk.

De bijzondere verbeurdverklaring werd reeds af betaald met 11.500 EUR. Momenteel betaalt betrokkene maandelijks 45 EUR af Betrokkene toonde ons de nodige verificatiestukken.

(...)

Betrokkene heeft hemofilie B en krijgt een ziekte-uitkering. Vier dagen per week werkt hij in Amsterdam voor een VZW die jonge kunstenaars ondersteunt. We hebben de indruk dat betrokkene zijn werk met veel passie uitoefend.

(...)

Betrokkene lijkt zijn sociale situatie onder controle te hebben. De relatie met zijn vriendin kent een stabiel verloop. Hij lijkt een uitgebreide vriendenkring te hebben.

Wat betreft de maatregel elektronisch toezicht nam betrokkene zijn verantwoordelijkheid op: hij leefde het uurrooster (behoudens één vergissing) stipt na, stelde zich coöperatief op in de maatschappelijke begeleiding. Woonst en werk zijn verzekerd. Hij nam zijn verantwoordelijkheid op t.a.v. de schulden, veroorzaakt door de veroordeling.

Onze dienst ging bij betrokkene op huisbezoek op 27/12/2012, om het uurrooster van januari 2013 op te stelen. Op 28/12/2012 vernam onze dienst dat betrokkene geseind werd omwille van geen recht op verblijf in België.

Indien betrokkene opnieuw recht op verblijf in België zou hebben, ziet onze dienst geen tegenindicaties voor het verder zetten van het elektronisch toezicht: de maatregel werd correct door betrokkene uitgevoerd." (stuk 4, eigen markering)

Uit dit verslag blijkt duidelijk dat er GEEN indicaties zijn op recidive.

De indicatie voor recidive werd door de Dienst Vreemdelingenzaken louter en alleen beoordeeld op basis van de eerdere veroordelingen. Eerdere veroordelingen indiceren de recidive niet. Veroordelingen hebben betrekking tot het verleden, maar doen geen enkele uitspraak over de toekomst. Strafrechtelijke veroordelingen op zich vormen dan ook geen bewijs van een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De kans tot recidive en het actuele gevaar voor de openbare orde dient beoordeeld te worden aan de hand van feitelijke actuele informatie, zoals het hierboven geciteerde verslag van de justitieassistent. Het mag duidelijk zijn dat de verzoeker tot inzicht is gekomen, dat hij zich wenst te herpakken en van de geboden mogelijkheden (zoals het elektronisch toezicht) gebruik maakt om zijn goede intenties naar de toekomst toe aan te tonen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten zich te informeren omtrent het actuele gevaar voor de openbare orde uitgaande van de verzoeker. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zo het zorgvuldigheidspllicht geschonden, evenals de materiële motiveringspllicht, aangezien de beslissing gebaseerd wordt op incorrecte feitengegevens.

4.3.

Zoals hierboven reeds aangegeven voldoet de situatie van de verzoeker aan de wettelijke voorwaarden teneinde verblijfsrecht van meer dan drie maanden te krijgen als zijnde niet-actieve Unieburger.

In de bestreden beslissing wordt dit ook erkend.

Alvorens het verblijfsrecht van een Unieburger te weigeren of te beëindigen, dient de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met alle elementen van het dossier. De gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie zijn belangrijke factoren die op een correcte wijze beoordeeld dienen te worden.

De weigering van verblijf van meer dan drie maanden door de Dienst Vreemdelingenzaken is niet alleen gebaseerd op manifest onjuiste feitengegevens (cf. punt 4.2.), doch werd ook op onredelijke wijze rekening werd gehouden met de omstandigheden eigen aan de verblijfssituatie van de verzoeker.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heef precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het

motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoo ls OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn; niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.e., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het teaan alle redelijkheid inaaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VAN DE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

a)

Voor wat betreft de gezinssituatie van de verzoeker gaat de Dienst Vreemdelingenzaken te ver door te stellen:

"... Betrokkene verblijft bovendien sinds 9.07.2012 in de gevangenis. Dit hoeft op zich geen afbreuk te doen aan de relatie van het koppel, wel integendeel voor zover de relatie heeft stond gehouden desondanks het feitelijk gescheiden wonen, kan besloten worden dat het koppel in staat is een relatie te onderhouden ook als ze niet samenwonend zijn."

Een relatie veronderstelt samenwonen! Een verblijf in een gevangenis is een tijdelijke onderbreking van deze samenwonen, maar daaruit kan niet afgeleid worden dat voor het standhouden van de relatie tussen de verzoeker en mevrouw [N. F.] geen samenwonen vereist is.

Bovendien heeft de verzoeker zijn kans gegrepen om zijn straf uit te voeren in het kader van elektronisch toezicht, teneinde wel op een effectieve wijze samen te wonen met zijn partner! De relatie van de verzoeker met mevrouw [N. F.] is stabiel (cf. verslag justitieassistent) en zowel de verzoeker als mevrouw [N. F.] dienen de kans te krijgen om het relatie op een normale wijze, hetgeen samenwonen impliceert, verder te zetten.

De redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken kan mogelijks als progressief beschouwd worden - dat relaties van op afstand stand kunnen houden - doch stemt niet overeen met de realiteit.

Bovendien heeft de bestreden beslissing, indien de argumentatie van de Dienst Vreemdelingenzaken aanvaard wordt, de definitieve scheiding van de verzoeker en zijn partner tot gevolg (in tegenstelling tot een tijdelijke scheiding wegens verblijf in gevangenis), aangezien de eerdere veroordelingen van de verzoeker er altijd zullen blijven, het verleden kan niet uitgewist worden. De veroordelingen van de verzoeker vormen de basis van de bestreden beslissing en deze kunnen niet ongedaan gemaakt worden. De bestreden beslissing impliceert een definitieve scheiding, dewelke niet aanvaard kan worden.

b)

Daarnaast is eveneens de volgende argumentatie een brug te ver:

"Op zich hoeft een weigering van het verblijfsrecht het koppel er desgevallend niet van te weerhouden een gezinsleven op te bouwen in een lidstaat naar keuze."

Met een dergelijke motivatie stelt de Dienst Vreemdelingenzaken eigenlijk dat mevrouw [N. F.], een Belgische onderdane, maar haar land dient te verlaten teneinde elders een gezinsleven met haar partner, de verzoeker, op te bouwen. Dergelijke verwachtingen mogen niet gesteld worden ten aanzien van een Belgische onderdaan! De Dienst Vreemdelingenzaken gaat haar boekje te buiten!

c)

Tot slot kan ook gewezen worden op de sociale integratie van de verzoeker.

Uit het hierboven geciteerde verslag van de justitieassistent {stuk 4} blijkt dat de verzoeker een uitgebreid sociaal netwerk en een uitgebreide vriendenkring heeft.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering. De bestreden beslissing dient vernietigd te worden".

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin opgeworpen wordt dat de motivering van de bestreden beslissing op bepaalde punten "incorrect" is en getuigt van materiële motiveringsfouten, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. De bestreden beslissing vormt de toepassing van artikel 43, eerste lid, aanhef en 2°, van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt: *"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: (...) 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; (...)"*

2.4. Bij het verzoekschrift wordt het vonnis gevoegd van de correctionele rechtbank van Gent van 25 april 2012 waarbij verzoeker veroordeeld werd. Aan de hand van het 26^e en 39^e blad van dit vonnis dient de Raad te besluiten dat verzoeker inderdaad terecht betwist dat hij zou veroordeeld zijn wegens deelname aan een criminele organisatie. Wel blijkt uit het 25^e en 39^e blad van voormeld vonnis dat verzoeker veroordeeld werd wegens de verzwarende omstandigheid van deel uit te maken van een

vereniging. Meer bepaald kan gelezen worden in het betrokken vonnis, *“T.K. was de centrale figuur bij het opzetten van de cannabisplantages in Gent en in Sint-Niklaas en liet zich daarbij bijstaan door zijn rechterhand M.S. Laatstgenoemde werd volgens zijn eigen verklaring betaald door K. voor het opknappen van allerlei klusjes. K.V. H. werd door T.K. aangezocht om alle overeenkomsten met betrekking tot de woning gelegen in de Rasphuisstraat op zijn naam te zetten. De taak van J.W. bestond uit de opbouw van de loods in Sint-Niklaas. Zij hebben allen wetens en willens deel uitgemaakt van de vereniging”*. Verzoeker betwist de in de bestreden beslissing vermelde strafmaat niet, net zomin als de andere in de bestreden beslissing vermelde kwalificaties, waaronder de hoofdkwalificatie van inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Deze vaststellingen kunnen de bestreden beslissing voldoende schragen. Het feit dat de bestreden beslissing ten onrechte de kwalificatie *“deelname criminele organisatie”* in plaats van *“deelname vereniging”* eraan toevoegt, kan de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.5. Verzoekers opwerping dat er van 9 juli 2012 tot 11 oktober 2012 een onderbreking van strafuitvoering was en dat hij pas sedert 28 december 2012 in de gevangenis van Gent verblijft na onder elektronisch toezicht gestaan te hebben van 11 oktober 2012 tot 27 december 2012 vindt steun in stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift, doch ook hier dient de Raad op te merken dat indien de vermelding in de bestreden beslissing *“Momenteel verblijft betrokkene in de gevangenis in Gent”*, die enkel betrekking heeft op de strafuitvoering, komt te vervallen, zij voldoende geschraagd wordt door de andere overwegingen in de bestreden beslissing die overeind blijven.

2.6. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing, *“Betrokkene is met deze veroordeling in België niet aan zijn proefstuk toe. Uit het administratief dossier blijkt immers dat hij in in het verleden in Nederland reeds een 8-tal keer veroordeeld werd, dit grotendeels voor drugsfeiten (zie informatie in het administratief dossier) niet. Verzoeker gaat blijkens zijn verzoekschrift echter niet akkoord met de conclusie die de verwerende partij uit voormelde vaststellingen en uit zijn veroordeling in België trekt, namelijk “De veelheid en opeenvolging van de veroordelingen geeft een belangrijke indicatie aangaande betrokkenes ‘neiging tot recidive.”* Verzoeker plaatst hiertegenover een verslag van de justitieassistent dat dateert van 28 december 2012, waarvan hij een kopie toevoegt aan zijn verzoekschrift. Dit verslag draagt als titel *“Evolutieverlag + meldingsverslag”* en bevat de volgende vermeldingen in de hoofdruubriek, *“Opdrachtgever: Gevangenis Gent ; Maatregel: Elektronisch toezicht; Datum Beslissing: 08/08/2013; Startdatum: 11/10/2012; Einddatum: 27/02/2013”*. Verzoeker is van oordeel dat uit dit verslag blijkt dat er geen indicaties zijn op recidive. Te dezen dient de Raad net als de verwerende partij op te merken dat verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening te hebben gehouden met stukken die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Bovendien kan verzoeker dit verslag van de justitieassistent niet meer laten zeggen dan wat het zegt, namelijk een evaluatie van gegevens in het licht van de verderzetting van het regime van elektronisch toezicht. Uit de conclusie van de justitieassistent dat er *“geen tegenindicaties zijn voor het verder zetten van het elektronisch toezicht: de maatregel werd correct door de betrokkene uitgevoerd.”* kan niet afgeleid worden dat er een evaluatie gemaakt wordt van indicaties op recidive zoals verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift.

2.7. Verzoeker is van oordeel dat verwerende partij niet het nodige gedaan heeft om met kennis van zaken het actuele gevaar voor de openbare orde te evalueren, maar de Raad acht het deugdelijk en pertinent dat verwerende partij het actuele gevaar van verzoeker voor de openbare orde afleidt uit het feit dat verzoeker in België een veroordeling heeft opgelopen op 25 april 2012 wegens in hoofdorde een inbreuk op de wetgeving inzake drugs, waarvan de strafuitvoering op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog niet is afgelopen en dat verzoeker tevens een achttal veroordelingen in Nederland heeft opgelopen, grotendeels voor drugsfeiten, element dat verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. Uit de *“veelheid en opeenvolging van de veroordelingen”* kon verwerende partij op terechte wijze afleiden dat dit een belangrijke indicatie is aangaande verzoekers neiging tot recidive in de toekomst. Deze beoordeling is in overeenstemming met rechtspraak van het Hof van Justitie aangaande artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. In een arrest van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof immers: *“30. Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten”*. Het feit dat een veroordeling op zich niet volstaat om een verblijfsweigering ten aanzien van een burger van de Unie te motiveren impliceert niet dat verweerder niet naar de eerder door de burger van de Unie opgelopen veroordelingen kan verwijzen en meer specifiek de redenen ervan om aan te tonen dat

deze burger een gedrag vertoont waaruit kan afgeleid worden dat hij heden nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Artikel 43, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, waarvan de bestreden beslissing een toepassing vormt, verbiedt niet dat mede rekening wordt gehouden met eerdere veroordelingen om tot een actueel gevaar voor de openbare orde of de veiligheid te besluiten (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.337).

2.8. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij een afweging maakt tussen enerzijds verzoekers gevaar voor de openbare orde en anderzijds verzoekers belangen in België. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker geen economische activiteiten in België ontplooit, dat hij slechts op 15 juni 2012 de in punt 1.1. bedoelde aanvraag indiende en dat hij slechts sedert 11 juni 2012 op wettelijke wijze samenwoont met een dame die in België verblijft. De bestreden beslissing komt op basis hiervan tot de conclusie, *“Rekening houdend met de ernstige bezwaren van openbare orde en het betrekkelijk belang van betrokkene in België, is de maatregel om het verblijfsrecht van meer dan 3 maanden te weigeren evenredig.”*

2.9. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing op onredelijke wijze rekening houdt met de omstandigheden eigen aan zijn verblijfssituatie en dat ze berust op manifest onjuiste feitengegevens, maar hij laat na te expliciteren op welke wijze de bestreden beslissing blijk geeft van een onredelijke belangenafweging. Verzoeker ontkent de in punt 2.8. vermelde elementen niet, legt evenmin uit welke onjuist zijn en laat na de omstandigheden te vermelden die zijn situatie kenmerken en waarmee de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden.

2.10. De bestreden beslissing ontkent de relatie tussen verzoeker en mevrouw F. niet noch ontkent ze dat deze stabiel is. De verwerende partij neemt integendeel aan dat er wel degelijk sprake is van een relatie tussen verzoeker en mevrouw F., ook al wonen ze niet samen. De verwerende partij neemt dit element ook mee in de belangenafweging. Verzoeker uit allerlei bespiegelingen omtrent het progressief denken van de verwerende partij over de aard van een relatie, maar deze zijn niet relevant. Er dient in dit verband nog op gewezen te worden dat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag niet geschied is op basis van een duurzame relatie met een EU-onderdaan.

2.11. Artikel 8 EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheids-inmenging in het gezinsleven. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt tevens dat uit artikel 8 van het EVRM ook positieve verplichtingen voor de Staat voortvloeien en de overheid een effectief respect dient te betonen voor het gezinsleven. De omvang van deze positieve verplichtingen die op de overheid rusten is evenwel afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan elke individuele zaak. Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.12. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, toont hij op geen enkele wijze aan dat hij dit gezinsleven met zijn partner niet elders kan verderzetten, zoals in Nederland, waarvan hij afkomstig is. Verzoeker is verontwaardigd over het feit dat de bestreden beslissing dit ook suggereert, maar hij concretiseert niet wat de mogelijke hinderpalen zouden zijn. Verzoeker, die slechts in juni 2012 een aanvraag tot vestiging indient in België, toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij zijn in België verblijvende partner te blijven met wie hij slechts sedert 11 juni 2012 op wettelijke wijze samenwoont in België, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de openbare orde anderzijds, met name de samenleving behoeden voor het gebruik van

verdovende middelen. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat verzoeker gedwongen verwijderd wordt en leidt er evenmin toe dat hij voorgoed gescheiden wordt van zijn partner. In stuk 4 dat gevoegd wordt bij het verzoekschrift en dat het bovenvermeld verslag van de justitieassistent betreft, kan gelezen worden *“Hij lijkt een uitgebreide vriendenkring te hebben”*. Dit kan bezwaarlijk beschouwd worden als het bewijs van een uitgebreid sociaal netwerk. Bovendien kan in dit verslag ook gelezen worden dat verzoeker *“Vier dagen per week werkt (...) in Amsterdam voor een VZW die jonge kunstenaars ondersteunt”*. Uit dit alles kan niet afgeleid worden dat verzoeker die slechts in juni 2012 een aanvraag vestiging indient in België, dermate intense sociale en culturele banden heeft ontwikkeld in België dat dit de gedane belangenafweging in de bestreden beslissing aan het wankelen brengt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA